

Chris
CARTER

JÁ JSEM
SMRT

Budete ještě koukat, co se všechno stane...

JÁ JSEM SMRT

Chris
CARTER
JÁ JSEM
SMRT

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *I Am Death*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2015)

přeložila © 2016 Jan Pacnerová

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-801-8 (pdf)

Ve všech svých románech jsem se vždy usilovně snažil používat názvy skutečných lokalit ve městě Los Angeles i v jeho okolí. Z toho důvodu teď cítím potřebu omluvit se. Aby zápletka příběhu lépe seděla, dovolil jsem si tentokrát vytvořit několik fiktivních podniků a lokalit.

„Mockrát vám děkuju, že jste přišla tak narychlo, Nicole.“ Audrey Bennettová otevírala dveře bílé omítnutého jednopatrového domu v Upper Laurel Canyon, velmi blahobytné oblasti v losangeleské čtvrti Hollywood Hills.

Nicole se na Audrey zářivě usmála.

„Vůbec nic se neděje, paní Bennettová.“

Nicole Wilsonová se narodila a vyrůstala v Evansville ve státě Indiana, odkud si přinesla velmi zřetelný středozápadní akcent. Nebyla nijak vysoká, asi sto padesát osm centimetrů, a nebyla zrovna krásná podle měřítek módních časopisů, ale měla své kouzlo a odzbrojující úsměv.

„Pojďte dál, pojdte dál,“ zvala ji Audrey dovnitř gestem ruky, viditelně ve spěchu.

„Promiňte, že jdu trochu pozdě,“ překračovala Nicole práh s pohledem na hodinky. Bylo krátce po půl deváté večer.

Audrey se zasmála. „Vy jste určitě jediný člověk v Los Angeles, který mluví o zpoždění, i když to dělá míň než deset minut, Nicole. Všichni ostatní moji známí tomu říkají ‚elegantně na čas‘.“

Nicole se usmála, ale přesto působila trochu rozpačitě. Pyšnila se svou dochvilností.

„To jsou krásné šaty, paní Bennettová. Jdete dneska na nějakou extra akci?“

Audrey sevřela rty a stáhla je ke straně. „Slavnostní večere u jednoho soudce.“ Naklonila se k Nicole a dodala šeptem: „Bude tam mooooc velká nuda.“

Nicole se zahihňala.

„Nazdar, Nicole,“ pozdravil Audreyin manžel, sestupující po obloukovém schodišti z prvního patra domu. James Bennett měl na sobě ele-

gantní tmavomodrý oblek s proužkovanou hedvábnou kravatou a stejným hedvábným kapesníčkem, nepatrně vykukujícím z náprsní kapsy saka. Plavé vlasy měl sčesané dozadu a jako vždy byl každý pramínek na svém místě.

„Jsi připravená, zlato?“ zeptal se manželky a letmo pohlédl na náramkové hodinky značky Patek Philippe. „Musíme jít.“

„Ano, já vím, hned jsem hotová, Jamesi,“ opáčila Audrey a znovu se obrátila k Nicole. „Josh už spí,“ vysvětlovala. „Celý den si hrál a běhal, což je skvělé, protože v osm už byl tak utahaný, že klímal u televize. Odesli jsme ho do postele a usnul, ještě než dopadl hlavou na polštář.“

„Zaplaťpámbu,“ poznamenala Nicole.

„Podle toho, kolik toho ten ďáblík dneska naběhal,“ blížil se James Bennett k Audrey a Nicole, „by měl spát až do rána. Mohla byste mít klidnou noc.“ Vzal z koženého křesla po své pravici Audreyin kabát a pomohl ho manželce obléct. „Vážně už musíme jít, zlato,“ pošeptal jí do ucha a pak ji políbil na šíji.

„Já vím, já vím,“ souhlasila Audrey. Ukázala na dveře hned vedle krbu z říčního kamene, umístěného na východní stěně velkého obývacího pokoje. „Poslužte si v kuchyni všim, na co máte chuť. Víte, kde co je, že ano?“

Nicole přikývla.

„Kdyby se Josh vzbudil a chtěl ještě čokoládový dort, nedávejte mu ho. To poslední, co potřebuje, je další dávka cukru uprostřed noci.“

„Fajn,“ usmála se Nicole znovu.

„Možná se dnes vrátíme dost pozdě,“ pokračovala Audrey. „Ale později vám ještě zavolám, jen abych překontrolovala, jestli je všechno v pořádku.“

„Užijte si hezký večer,“ doprovázela je Nicole ke dveřím.

Audrey sestoupila po několika schůdcích od zápraží, ještě jednou se ohléla k Nicole a nehlasně naznačila ústy slovo „nuda“.

Nicole zavřela dveře, vyšla do patra a po špičkách se připlížila k Joshovu pokoji. Tříletý klučina spal jako andělíček, pažemi objímal plyšovou hračku s obrovskými očima a ušima. Nicole na něj dlouho hleděla od dveří pokoje. S plavou křticí kudrnatých vlásků a růžovými tvářič-

kami vypadal tak kouzelně, až měla chuť se s ním pomazlit, ale teď se ho neodvažovala vzbudit. Místo toho mu poslala od dveří polibek a vrátila se dolů.

Nicole asi hodinu seděla v televizním pokoji a dívala se na nějakou starou filmovou komedii, než jí začalo kručet v žaludku. Teprve teď si vzpomněla, že Audrey Bennettová říkála prve něco o čokoládovém dortu. Podívala se na hodinky. Rozhodně byl nejvyšší čas dát si něco na zub a kousek čokoládového dortu jí připadal přímo ideální. Vyšla z pokoje a vrátila se nahoru, aby znovu zkontrolovala Joshe. Spal tak tvrdě, že ani nezměnil polohu. Nicole zamířila dolů, přešla na druhou stranu obývacího pokoje, ledabyle otevřela dveře kuchyně a vstoupila dovnitř.

„Jé!“ zařvala leknutím a uskočila.

„Jé!“ zařval o milisekundu později muž, sedící u kuchyňského stolu a pojídající sendvič. Instinktivně a stejně polekaně jako ona upustil sendvič, vymrštil se od stolu a přitom převrhl sklenici mléka. Židle se za ním převrátila.

„Kdo sakra jste?“ zeptala se Nicole úzkostlivě, přičemž defenzivně o krok ucouvla.

Muž na ni dvě vteřiny nechápavě civěl, jako by se snažil pochopit, co se to děje. „Já jsem Mark,“ odpověděl posléze a ukázal na sebe oběma rukama.

Ještě okamžik na sebe zírali a Mark záhy pochopil, že jeho jméno ženě absolutně nic neříká.

„Mark?“ opakoval, tentokrát ve formě otázky, jako by to Nicole mělo být jasné. „Audreyin bratranec z Texasu? Jsem tu na dva dny kvůli pracovnímu pohovoru? Bydlím v bytě vzadu nad garáží?“ Ukázal palcem za sebe, přes pravé rameno.

Nicolin pohled byl ještě tázavější.

„Audrey a James vám o mně přece pověděli, ne?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Aha!“ Mark se teď tvářil ještě nechápavěji. „Hmm, jak už jsem řekl, jsem Mark, bratranec Audrey. Vy musíte být Nicole, ta slečna na hlídání, ne? Říkali, že přijdete. A omlouvám se, fakt jsem vás nechtěl

vyděsit, ačkoliv myslím, že už jste mi to oplatila.“ Položil si pravou ruku na hrud' a párkrát zaklepal prsty na srdce. „Málem jsem dostal infarkt.“

Pohled Nicole se maličko zklidnil.

„Přiletěl jsem dneska ráno, odpoledne jsem měl v centru města velký pracovní pohovor,“ vysvětloval Mark.

Měl na sobě oblek, který vypadal zbrusu nově a velmi elegantně. Také byl docela přitažlivý.

„Vrátil jsem se odtamtud teprve asi před deseti minutami,“ pokračoval. „A najednou mi žaludek připomněl, že jsem celý den nic nejedl.“ Naklonil hlavu ke straně. „Vůbec nemůžu jíst, když jsem nervózní. Tak jsem si jen přišel na rychlý sendvič a sklenici mléka.“ Vrátil se pohledem k místu, kde seděl, a zasmál se. „Kterého je teď plný stůl a začíná kapat na podlahu.“

Zvedl židli a rozhlédl se po něčem, čím by uklidil nepořádek. Vedle velké mísy s ovocem na kuchyňské lince našel roli papírových utěrek.

„Trochu mě překvapuje, že vám o mně Audrey zapomněla povědět.“ Mark začal stírat mléko z podlahy.

„No, měli trošičku naspěch,“ připustila Nicole. Její postoj už nebyl tak napjatý jako před několika minutami. „Paní Bennettová se ptala, jestli bych tu mohla být na osmou, ale nestihla bych to dřív než na půl deváté.“

„Aha, tak jo. Je Josh ještě vzhůru? Rád bych mu dal dobrou noc, kdyby to šlo.“

Nicole zavrtěla hlavou. „Ne. Usnul jako dřevo.“

„Je to skvělý kluk.“ Mark zmačkal všechny promáčené papírové utěrky a vyhodil je do koše na odpadky.

Nicole mu stále věnovala plnou pozornost. „Víte,“ řekla, „jste mi trochu povědomý. Neznáme se odněkud?“

„Ne,“ odvětil Mark. „Opravdu jsem v Los Angeles poprvé v životě. Ale nejspíš mě znáte z fotografií v televizním pokoji a v Jamesově pracovně. Jsem na dvou. A navíc máme Audrey a já stejné oči.“

„Aha... fotografie. To bude asi ono,“ souhlasila Nicole a v cípku paměti se jí vybavila mlhavá vzpomínka, ale nevynořila se docela.

Rozpačité mlčení, jež následovalo, přerušilo vzdálené vyzvánění mobilního telefonu.

„To je váš telefon?“ zeptal se Mark.

Nicole kývla.

„To nejspíš volá Audrey, že vám o mně zapoměla říct.“ Pokrčil rameny a usmál se. „Už je pozdě.“

Nicole úsměv opětovala. „Dovolte, vezmu to.“ Vrátila se z kuchyně do obývacího pokoje, kde si vyndala z kabelky telefon. Skutečně volala Audrey Bennettová.

„Zdravím, paní Bennettová, jaká je večere?“

„Ještě nudnější, než jsem čekala, Nicole. Bude to dlouhý večer. Každopádně jen volám, jestli je všechno v pořádku.“

„Ano, všechno je prima,“ odpověděla Nicole.

„Josh se neprobudil?“

„Ne, ne. Zrovna před chvilkou jsem ho znovu kontrolovala. Vypadá, že má dost.“

„Tak to je skvělé.“

„Mimochodem, zrovna jsem potkala v kuchyni Marka.“

V pozadí na straně Audrey se ozval nějaký silný hluk.

„Pardon, Nicole, co jste říkala?“

„Že jsem zrovna potkala Marka, vašeho bratrance z Texasu, co bydlí v bytě nad garáží. Narazila jsem na něj, když jedl v kuchyni sendvič, a pekelně jsme se navzájem vyděsili.“ Zachichotala se.

Trvalo dvě vteřiny, než Audrey odpověděla.

„Nicole, kde je? Nešel nahoru do Joshova pokoje?“

„Ne, pořád je v kuchyni.“

„Tak fajn, Nicole, poslouchejte mě.“ Hlas Audrey zněl vážně, ale současně se třásl. „Co nejtíšeji a co nejrychleji dojdete pro Joshe a vypadněte z domu. Hned volám policii.“

„Cože?“

„Nicole, já nemám žádného bratrance Marka z Texasu. V bytě nad garáží nikdo nebydlí. Vypadněte z domu... *hned*. Rozum...“

BUCH.

„Nicole?“

„NICOLE?“

Spojení se přerušilo.

2

Detektiv Robert Hunter z divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru otevřel dveře své malé kanceláře ve čtvrtém patře slavné Budovy policejní správy v centru Los Angeles a vstoupil dovnitř. Hodiny na stěně ukazovaly 6.43.

Hunter se zvolna rozhlédl po místnosti. Uplynuly přesně dva týdny od chvíle, kdy naposled vstoupil do své kanceláře, a tehdy doufal, že se do ní vrátí odpočatý a dozlatova opálený; místo toho však cítil naprosté vyčerpání a byl si jistý, že ještě nikdy nebyl bledší než v této chvíli.

Hunter měl odjet na první dovolenou po téměř sedmi letech. Kapitánka Barbara Blakeová, jeho nadřízená, vyžadovala, aby si on a jeho parták na dva týdny odpočinuli poté, co před šestnácti dny ukončili poslední vyšetřování. Hunter měl v plánu odjet na Havaj, kam se odjakživa chtěl podívat, jenže toho dne, kdy měl odletět, se dostavil jeho dobrý přítel Adrian Kennedy, ředitel NCANTČ, Národního centra pro analýzu násilných trestných činů při FBI, a požádal ho o pomoc při výslechu zadrženého podezřelého z dvojnásobné vraždy. Hunter nemohl odmítnout, takže místo na Havaji skončil v Quantiku ve státě Virginie.

Vyslýchání podezřelého nemělo trvat déle než dva dny, ale Huntera strhl proud vyšetřování, které navždy změnilo jeho život.

Nakonec spolu s FBI uzavřel případ před necelými čtyřiaadvaceti hodinami. Když vyšetřování skončilo, Kennedy se ještě jednou pokusil přesvědčit někdejší zázračné dítě ke vstupu do FBI.

Hunter vyrůstal jako jedináček pracujících rodičů v Comptonu, skrovné čtvrti na jihu Los Angeles. Matka prohrála boj s rakovinou, když mu bylo teprve sedm. Otec se už nikdy neoženil a musel vzít dvě zaměstnání, aby vlastními silami zvládl nároky spojené s výchovou dítěte.

Od velmi útlého věku bylo každému zřejmé, že Hunter je jiný. Dokázal přijít věcem na kloub rychleji než většina ostatních. Škola ho nudila a frustrovala. Veškeré učivo šesté třídy zvládl za necelé dva měsíce a pak, jen aby se nějak zabavil, prosvištěl učebnice pro sedmý, osmý, a dokonce i devátý ročník.

Tehdy se ředitel jeho školy rozhodl kontaktovat losangeleskou školskou radu. Po sérii zkoušek a testů dostal Hunter už ve dvanácti letech stipendium na Mirmanovu školu pro nadané děti.

Už jako čtrnáctiletý proplul osnovami angličtiny, dějepisu, matematiky, biologie a chemie Mirmanovy střední školy. Čtyři roky střední školy se mu zhustily do dvou a v patnácti maturoval s vyznamenáním. S doporučením od všech svých učitelů byl Hunter přijat jako „mimořádný student“ na Stanfordovu univerzitu.

V devatenácti letech odpromoval Hunter z psychologie – *summa cum laude* – a ve třidvaceti získal titul Ph.D. ze soudní psychologie a biopsychologie. Tehdy se ho Kennedy poprvé pokusil zverbovat do FBI.

Hunterova doktorandská práce nazvaná „Pokročilá studie psychologie trestných činů“ skončila na Kennedyho stole. Práce udělala na Kennedyho i na tehdejšího ředitele FBI takový dojem, že se stala povinnou četbou příslušníků NCANTČ. Od té doby se v průběhu let Kennedy několikrát pokusil získat Huntera pro svůj tým. Kennedy nedokázal pochopit, že je Hunter raději detektivem u místního policejního sboru, než aby nastoupil k nejpokročilejší jednotce pro sledování sériových vrahů v celých Spojených státech, patrně i na celém světě. Hunter však nikdy neprojevil ani špetku zájmu stát se federálním agentem a odmítal všechny nabídky, které dostával od Kennedyho i od jeho nadřízených.

Hunter si sedl k psacímu stolu, ale počítač nezapnul. Připadalo mu divné, jak celá kancelář vypadá úplně stejně a současně úplně jinak. Úplně stejně, protože se s ničím nehnulo a nikdo se ničeho ani nedotkl. Úplně jinak, protože tu něco chybělo. Vlastně ne něco, ale někdo – detektiv Carlos Garcia, který byl jeho parťákem už šest let.

Při posledním společném vyšetřování před nucenou dvoutýdenní přestávkou pronásledovali Hunter a Garcia extrémně sadistického sériového

vraha, jenž se rozhodl vysílat své vraždy živě na internetu. Vyšetřování je oba přivedlo na pokraj šílenství, Huntera téměř stálo život a Garcia i jeho rodinu dostalo do situace, kdy se zapřísahal, že už něco podobného nikdy nedopustí.

Těsně před dovolenou Garcia Hunterovi prozradil, že si není jistý, zda se vrátí do práce v divizi loupeží a vražd, natožpak do speciální sekce vražd. Jeho priority se změnily. Rodina musela stát na prvním místě, stůj co stůj.

Hunter rodinu neměl. Nebyl ženatý. Neměl děti. Dokonale však chápal parťákovy obavy a byl si jistý, že ať už Garcia dospěje k jakémukoli rozhodnutí, bude pro něj správné.

Speciální sekce vražd Losangeleského policejního sboru byla elitní útvar vytvořený výlučně pro řešení sériových, mediálně sledovaných případů vražd a zabití, časově náročných a vyžadujících vysokou odbornost. Zásluhou svých znalostí soudní psychologie zamířil Hunter do ještě specializovanější skupiny v rámci speciální sekce. Veškeré vraždy vyznačující se mimořádnou brutalitou anebo sadismem ze strany pachatele označovala policie jako „UN“ zločiny (ultranásilné). Hunter a Garcia tvořili u Losangeleského policejního sboru útvar UN, a Garcia byl nejlepší parťák a přítel, jakého kdy Hunter měl.

Hunter se nakonec předklonil a sáhl po tlačítku, aby zapnul počítač, ale ještě než je stihl stisknout, dveře kanceláře se znovu otevřely a dovnitř vstoupil Garcia.

„Jé!“ Garcia se zatvářil trochu překvapeně a pohlédl na nástěnné hodiny. „Jsi tu dřív než obvykle, Roberte.“

Hunter zalétl očima k hodinám – 6.51 – a pak zpátky k parťákovi. Garcia měl delší hnědé vlasy, stažené dozadu do ulízaného culíku, ještě mokré od ranní sprchy, ale v očích už se mu zračily únava a obavy.

„Jo, trošičku,“ odvětil Hunter.

„Nevypadáš moc opáleně na to, že ses zrovna vrátil z Havaje.“ Garcia se zarazil a svrástil čelo. „Byl jsi přece na dovolené, ne?“ Hunter byl největší workoholik, s jakým se kdy Garcia setkal.

„Tak nějak.“ Hunter napůl přikývl.

„A co to znamená?“

„Vzal jsem si volno,“ vysvětloval Hunter. „Jenom na tu Havaj jsem se nakonec nedostal.“

„Tak kdes byl?“

„Nic extra, jen jsem navštívil jednoho přítele na východě.“

„Tak to jo.“

Garcia pochopil, že to nebylo takhle jednoduché, ale taky znal Huntera dost dobře na to, aby věděl, že pokud o něčem nechce mluvit, tak mluvit nebude, aťsi na něj tlačí, kdo chce, jak chce.

Garcia přistoupil ke svému stolu, ale nesedl si. Ani nezapnul počítač. Místo toho otevřel horní zásuvku a začal z ní vybírat obsah, přičemž všechno kladl na desku stolu.

Hunter parťáka beze slova pozoroval.

Garcia se na něj konečně podíval. „Promiň, kámo,“ pronesl, když začal vyprazdňovat druhou zásuvku; přerušil tím rozpačité ticho, jež v místnosti zavládlo.

Hunter kývl.

„Dlouho a usilovně jsem o tom všem přemýšlel, Roberte,“ spustil Garcia. „Abych řekl pravdu, přemýšlel jsem o tom poslední dva týdny od rána do večera, a vím, že v osobní rovině toho nejspíš nikdy nepřestanu litovat. Ale taky vím, že už nikdy nemůžu po Anně chtít, aby něčím takovým znovu prošla, Roberte. Ona pro mě znamená všechno. Nikdy bych si neodpustil, kdyby se jí něco stalo kvůli mé práci.“

„To já vím,“ odvětil Hunter. „A nemám ti to za zlé, Carlosi, ani za mák. Sám bych udělal totéž.“

Po Hunterových upřímných slovech vytanul Garciovi na rtech velmi slabý děkovaný úsměv. Hunter postřehl parťákovy rozpaky.

„Nikomu nedlužíš žádné vysvětlení, Carlosi, mně ze všech nejméně.“

„Tobě dlužím za všechno, Roberte,“ přerušil ho Garcia. „Dlužím ti svůj život. Dlužím ti Annin život. Jen díky tobě jsme oba ještě naživu, nevzpomínáš si?“

Hunterovi se nechtělo mluvit o minulosti, takže co nejrychleji změnil téma hovoru.

„Jak se daří Anně, mimochodem?“

„Překvapivě dobře na to, čím prošla,“ odpověděl Garcia. Dokončil vyprazdňování zásuvek stolu. „Je na pár dní u rodičů.“

„Je to moc silná ženská,“ uznal Hunter. „Fyzicky i duševně.“

„To tedy je.“

Na chvilku se do místnosti vrátilo trapné ticho.

„Kampak máš namířeno?“ zeptal se Hunter.

Garcia se zarazil a pohlédl na Huntera. Tentokrát se tvářil trochu rozpačitě.

„Do San Franciska.“

Hunter nedokázal skrýt překvapení.

„Vy se odstěhujete z Los Angeles?“

„U soudili jsme, že to tak bude nejlepší, ano.“

Tohle Hunter nečekal. Mlčky kývl na znamení, že chápe. „Sanfranciská divize loupeží a vražd bude mít štěstí, když tě dostane.“

Garcia teď vypadal ještě rozpačitěji. „Nezůstávám u divize loupeží a vražd.“

Hunterovo překvapení se proměnilo v nechápavý zmatek. Věděl, jak dlouho a usilovně Garcia bojoval, aby se stal detektivem oddělení vražd.

„Speciální divize podvodů,“ dodal Garcia posléze. „Ekvivalent naší DZBL.“

Hunter měl dojem, že se přeslechl.

DZBL byla divize zločinů bílých límečků, součást Losangeleského policejního sboru, specializovaná na vyšetřování velkých podvodů, kde bylo mnoho obětí anebo podezřelých. Řešila defraudace, složité velké krádeže a případy úplatků a majetkových trestných činů, v nichž figurovali zaměstnanci města nebo státní činovníci. V rámci Losangeleského policejního sboru se DZBL považovala spíš za útvar, kde detektiv zůstane trčet proti své vůli, než aby žádal, aby do něj byl přeložen.

Garcia zvedl obě ruce na znamení kapitulace. „Já vím, já vím. Je to na houby. Ale momentálně nemají jiné místo k dispozici. Anna byla taky ráda, že je to méně riskantní práce. Po tom, co se stalo, jí to nemůžu mít za zlé.“

Hunter se už chystal něco pronést, když vtom mu na stole zazvonil

telefon. Zvedl sluchátko, asi pět vteřin poslouchal, pak zavěsil a neřekl ani slovo.

„Musím jít za kapitánkou.“ Vstal a odstoupil od stolu.

Garcia učinil totéž. Dlouze se na sebe zadívali. Byl to Garcia, kdo udělal krok kupředu, rozevřel náruč a objal Huntera jako ztraceného bratra.

„Děkuju ti, Roberte,“ zadíval se Garcia na Huntera. „Za všechno.“

„Dej o sobě vědět.“ Hunterův hlas byl podbarvený smutkem.

„Dám.“ Když už byl Hunter u dveří, Garcia ho zastavil. „Roberte.“ Hunter se otočil čelem k němu.

„Dávej na sebe pozor.“

Hunter kývl a vyšel z místnosti.

Už zase na něj zíraly.

Ta tmavovlasá holka a její kamarádky.

Zíraly, hihňaly se a zase zíraly. Ne že by mu to vadilo. Jedenáctiletý Ricky Temple už byl na to zvyklý. Jeho oblečení z druhé ruky, nepoddajné černé vlasy, vyzábělé tělo, špičatý nos a netopýří uši nikdy neunikly pozornosti. Pozornosti a výsměchu. Skutečnost, že na svůj věk nebyl nijak vysoký, mu taky moc nepomáhala.

Pět různých škol za poslední tři roky, zásluhou otcovy série nejistých zaměstnání, a všude to bylo stejné. Holky si z něj dělaly legraci. Kluci ho sekýrovali a mlátili. Učitelé ho chválili za skvělé výsledky.

Ricky nespouštěl oči z písemky na své lavici. Dopsal ji nejméně o dvacet minut dřív než všichni ostatní. I když upíral oči na papír, cítil, jak se mu jejich pohledy vpalují do zátylku. Slyšel jejich hloupé chichotání.

„Je na té písemce něco k smíchu, slečno Stewartová?“ zeptal se pan Driscall, učitel matematiky v osmé třídě, sarkastickým tónem.

Lucy Stewartová byla krásná dívka s živýma oříškovými očima, rovnými vlasy černými jako uhel a zastřiženými do ofiny, jež vypadaly stejně krásně stažené do ohonu jako rozpuštěné, a podmanivým úsměvem. Pleť měla na čtrnáct let neuvěřitelně hladkou. Zatímco většina dívek jejího věku už začínala zápolit s akné, Lucy jako by byla vůči všem pupínkům imunní. Všichni kluci z nižší střední školy Morningside by pro ni udělali cokoli, ale patřila Bradu Nicholsovi, aspoň on to tvrdil. Ricky si vždycky říkal, že kdyby si ve slovníku vyhledal definici slova *srač*, určitě by tam našel fotku Brada Nicholse.

„Vůbec ne, pane učiteli,“ odvětila Lucy a poposedla.

„Už jste hotová, slečno Stewartová?“

„Skoro, pane učiteli.“

„Tak se přestaňte hihňat a dejte se do toho. Máte už jen pět minut.“
Ve třídě zavládl neklidný rozruch.

Lucyina písemka byla napůl nedopsaná. Nenáviděla matiku. Po pravdě řečeno, nenáviděla většinu školních předmětů. Nebyly jí nijak k užítku. Zvlášť když věděla, že je předurčena stát se hollywoodskou superstar.

Ricky kousal tužku a škrábal se na špičce nosu. Měl sto chutí otočit se a vzdorovat jí upřeným pohledem. Jenže Ricky Temple jen zřídka kdy dělal to, co chtěl. Byl příliš ustrašený... příliš se bál následků.

„Čas vypršel! Dávejte mi písemky na stůl, jak budete odcházet.“

Zazvonilo a Ricky za to v duchu děkoval Bohu. Další týden skončil. Měl před sebou celý víkend, na který se mohl těšit. Už jen toužil být sám a dělat to, co měl rád – psát povídky.

Ricky se převlékl do šortek, nacpal knihy do vybledlého zeleného rukavaku a vzal si zrezivělé kolo ze stojanu u vchodu do školy. Nemohl se dočkat, až odtud vypadne.

Vydal se po West 104th Street a odtud zahnul na South 7th Avenue. Ricky miloval domy v téhle části města. Byly velké a pestrobarevné, s krásnými trávníky a květinovými zahradami. Několik jich mělo za domem plavecké bazény, což bylo na hony vzdálené nuznému bytu, který sdílel s agresivním otcem v Inglewoodu na jihu Los Angeles. Matka je opustila bez rozloučení, když bylo Rickymu teprve šest. Už ji nikdy neviděl, ale stýskalo se mu po ní den co den.

Ricky si sliboval, že jednoho krásného dne bude žít ve velkém domě s velkou zahradou a plaveckým bazénem. Bude spisovatelem. Úspěšným spisovatelem.

Ricky byl tak pohroužený do myšlenek, že ani neslyšel zvuk dalších kol, blížících se k němu zezadu. Než si jich všiml, bylo už pozdě.

Jeden z bicyklů se zařadil zleva vedle Rického předního kola a namáčkl ho k chodníku s vysokým obrubníkem. Místo aby zabrzdil, Ricky v panice zvýšil rychlost.

„Kam se kurva hrneš, zrůdo?“ křikl jezdec v kapuci zpod modrobílého šátku, který mu zakrýval dolní polovinu obličeje. „Nepatříš do týhle čtvrti, ty hnusnej a hubenej zmrde. Vrať se do svého špinavého brlohu.“

Dva z ostatních jezdců také řvali na Rickyho nadávky, ale ten byl tak vyděšený, že je ani pořádně neslyšel.

Ricky už neměl místo a přední kolo mu začalo škrábat o kamenné obrubníky. Třásl se strachy po celém těle. Věděl, že spadne. Zčistajasna ho dojel druhý zakuklený cyklista, vykopl, trefil Rickyho do levé nohy a shodil ho i s kolem na chodník. Dopadl na zem tvrdě a ve vysoké rychlosti, jel po chodníku ještě celý metr, což stačilo, aby si sedřel kůži z rukou a kolenou skoro až na kost. Kolo se převalilo na něj a těžce mu přistálo na nohou.

„Júúú húú! Hnusák spadnul z kola,“ uslyšel Ricky jednoho z kluků, když s hlasitým smíchem odjížděli.

Ricky chvilku nehybně ležel s pevně zavřenýma očima, jak bojoval se slzami. Měl dojem, že slyší kvapné kroky.

„Hele, jsi v pořádku?“ zeptal se mužský hlas.

Ricky otevřel oči. Viděl rozmazaně.

„Není ti nic?“ opakoval hlas.

Ricky cítil, jak mu někdo zvedá kolo z nohou. Ruce a kolena ho bolely, jako by byly opárené vařící vodou. Vzhlédl a uviděl muže, poklekajícího vedle něj. Měl na sobě tmavý oblek s běloskvoucí košilí a červenou kravatou. Vlnité hnědé vlasy měl sympaticky pocuchané nad vystouplým čelem, vysokými lícními kostmi a výraznou bradou, zarostlou úhledně zastříženou bradkou. V bleděmodrých očích se mu zračila starost.

„Co to bylo za kluky?“ zeptal se muž a ukázal bradou směrem, kterým banda odjela. Tvářil se dost pohněvaně.

„Co?“ zeptal se Ricky, dosud trochu dezorientovaný.

„Zrovna jsem jel pro syna do školy, když jsem uviděl, jak tě ta parta kluků povalila.“ Ukázal na své auto, nakvap zaparkované dvěma koly na chodníku na protější straně ulice. Dveře u řidiče byly dosud otevřené.

Ricky sledoval mužův pohled. Věděl, že ti kluci na kolech byli Brad Nichols a jeho parta debilních kamarádů, ale nic neříkal. Stejně by se tím nic nezměnilo.

„Hele, ty krvácíš,“ pronesl muž s vážnou obavou, když spočinul pohledem nejprve na chlapcových rukou, pak na kolenou. „Musíš si to vyčistit, aby se to neinfikovalo. Tumaš.“ Sáhł do náprsní kapsy a podal

Rickymu pár papírových kapesníků. „Použij prozatím tohle, ale musíme to umýt dezinfekčním mýdlem a teplou vodou, pěkně fofrem.“

Ricky vzal kapesníky a osušil si jimi dlaně.

Při pádu se mu otevřel ruksak a knihy se vysypaly na chodník.

„Jé!“ Muž nejprve pomohl Rickymu vstát a pak posbírat knihy. „Ty chodíš na Morningside? Můj syn taky.“ Zarazil se, když chlapci podával poslední knihu, a zatvářil se dost překvapeně. „Ty jsi osmák?“

Ricky stále mlčky nedbale přikývl.

„Vážně? Vypadáš tak na deset.“

„Je mi jedenáct,“ odvětil Ricky s náznakem dotčenosti v hlase.

„Promiň.“ Muž zaznamenal své pochybení a couval z toho co nejrychleji. „Nechtěl jsem tě nijak urazit, ale stejně. Na osmou třídu jsi dost mladý. Mému synovi je deset a zrovna končí čtvrtou.“

Ricky vložil poslední knihu zpátky do ruksaku. „Šel jsem do školy o rok dřív než většina dětí a kvůli známkám mě nechali přeskocit šestou třídu.“ Tentokrát zněla v jeho slovech hrdost.

„Páni! To je úžasné. Takže jsem se ocitl v přítomnosti opravdového zázračného dítěte.“

Ricky dokončil očistu krve z rukou a teprve pak se podíval na svůj bicykl a pokroucené přední kolo. „Do prdele!“

„Je to hodně poškozené,“ souhlasil muž. „Na tomhle kole už asi dneska nikam nepojedeš.“

Ricky vypadal, jako by si nevěděl rady. Muž pochopil chlapcovu nejistotu.

„Poslyš,“ podíval se na hodinky. „Potřebuju vyzvednout syna ze školy a mám trochu zpoždění, takže už musím jet, ale jestli chceš, můžeš tady počkat a my tě s Johnem na zpáteční cestě vyzvedneme a odvezeme domů. Budu tady za pět minut. Co ty na to?“

„Díky, ale to bude dobré. Takhle stejně domů nemůžu.“ Ricky si začal otírat papírovými kapesníky odřená kolena.

Mužovo obočí se překvapením vyklenulo. „Proč ne?“

„Jestli se ukážu doma celý od krve s rozbitým kolem, tak ta parta kluků bude působit jako andělé z nebes v porovnání s tím, co mi udělá otec.“

„Cože, opravdu? Ale to nebyla tvoje vina. Bylo jich na tebe moc.“

„Na tom nezáleží.“ Ricky odvrátil pohled. „Nikdy na ničem nezáleží.“ Bolest v chlapcově hlase byla takřka hmatatelná.

Muž Rického okamžik pozoroval, jak zvedá kolo ze země.

„Tak jo, co když tě s Johnem odvezeme domů? Pak osobně promluví s tvým otcem a povím mu, co se stalo. Povím mu, že jsem všechno viděl a že nic z toho nebyla tvá vina. Dospělého vyslechne.“

„Už jsem vám říkal, že se tím nic nezmění, jasný? Nikdy se nic ničím nezmění. Děkuju vám za pomoc, ale to bude dobrý.“ Ricky se začal belhat pryč, přičemž vlekl kolo.

„Hej, počkej, kluku. Jestli nejdeš domů, tak kam jdeš? Kulháš a vláčíš s sebou tu tíhu. Ta zranění se opravdu musí pořádně vyčistit.“

Ricky šel dál. Neohlížel se.

„Tak jo, mám lepší nápad. Vyslechni mě,“ muž udělal pár kroků směrem k Rickymu. „Náš John je hodný kluk. Trochu tichý, ale milý, a kamarád by se mu opravdu hodil – a vypadá to, že momentálně i tobě. Můžu naložit tvoje kolo dozadu do auta, vyzvedneme Johna z Morningside a pak vás oba vysadím u jeho matky. Není to odtud daleko. Má tam bazén a tak vůbec. A taky ti může ošetřit ruce a kolena.“

Slovo „bazén“ přimělo Rického, aby se konečně zastavil a ohlédl na muže.

„Pak můžu rychle odvézt tvoje kolo do dílny. Do toho obchodu, kde jsem kupoval kolo Johnovi. Určitě to dokážou opravit coby dup.“

Ricky se tvářil, jako by zvažoval své možnosti.

Muž se znovu podíval na hodinky. „No tak!“ Na okamžik sevřel rty. „Koukej, budu k tobě upřímný, když John není ve škole, tak všeho všudy jen čte komiksy a hraje hry... sám. Tady...“ Muž sáhl po náprsní tašce, vyndal fotografii a ukázal ji Rickymu. „Možná jsi ho už ve škole někdy viděl?“

Ricky zamžoural na fotografii hubeného kluka s krátkými světle hnědými vlasy.

„Možná. Nevím.“

Muž nevypadal nijak překvapeně. Studenti z druhého stupně se nikdy nestýkali se žáky ze základky. Ani outsideři jako Ricky Temple.

„Každopádně,“ pokračoval muž, „by se mu fakt, opravdu hodil kama-

rád. Víím, že je teprve ve čtvrté třídě, ale je to chytrý kluk, vážně je, a má tuny her, které tě určitě taky zaujmou. Mohli byste hrát spolu.“ Dopřál Rickymu chvilku času. „No tak, nemáš co ztratit a já ti nechám opravit kolo, co ty na to?“

Ricky se poškrábal na bradě.

Ještě jeden letmý pohled na hodinky. „Fajn, tak tu jenom počkej pět minut. Zajedu pro Johna a vrátím se. Můžeš se s ním nejdřív seznámit a pak se rozhodneš.“

„Má rád komiksy?“ zeptal se Ricky.

Muž se zachechtal. „To je hodně mírně řečeno.“

Ricky pokrčil rameny. „Vypadá to, že by mohl být v pohodě.“

„Je. Opravdu je.“

„Tak tedy jo,“ podvolil se Ricky. „Pojedu s vámi.“

Muž se usmál a odnesl Rického kolo přes ulici. Uložil je dozadu do auta a nasedl za volant.

„Stejně budeme muset pořádně vyčistit ty ruce a kolena,“ poznamenal, když zařadil rychlost a vůz se dal do pohybu. Zahnul doprava, na konci bloku pak odbočil doleva.

Ricky se zamračil, když muž minul vchod do školy Morningside.

„Zrovna jste přešel školu.“ Ricky se otočil k řidiči.

Muž se na něj díval a na rtech měl zlobný úsměv.

„Klídek, kluku.“ Jeho hlas se změnil. Přívětivost a jemné tóny zmizely, nahradil je pevný, chladný a hrdelní hlas.

„Teď už ti nikdo nepomůže.“

4

Přeplněný společný prostor, kde sídlila divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru, se nalézal hned přes chodbu od Hunterovy kanceláře. Neuspořádaný labyrint psacích stolů neoddělovaly žádné velké přepážky ani nesmyslné boxy. K identifikaci sloužily buď jmenovky na stolech, pokud je bylo vidět, anebo člověk musel křiknout jméno detektiva a počkat, kdo zvedne ruku a zavolá „tady“.

I v tuhle ranní dobu to v DLV zvučelo a vypadalo jako v úle, hemžilo se to tu pohybem a šumělo nesrozumitelnými zvuky, které jako by vycházely ze všech koutů.

Kancelář kapitánky Barbary Blakeové byla až na konci prostoru. Nebyla nijak velká, ale dostatečně prostorná. Jižní stěnu zaujímaly regály napěchované vázanými knihami, severní pak několik zarámovaných fotografií, diplomů a pochval. Východní stěnu tvořilo panoramatické okno od podlahy až ke stropu, odkud bylo vidět na South Main Street. Přímo proti mahagonovému psacímu stolu se zásuvkami po obou stranách stála dvě vínová křesla z prošívané kůže. Uprostřed místnosti ležel obdélníkový černobílý koberec.

Hunter třikrát rázně zaklepal na dveře. Vzápětí uslyšel zevnitř hlas: „Dále.“

Kapitánka Blakeová seděla za stolem a k levému uchu si tiskla telefonní sluchátko.

„Je mi úplně jedno, jak to uděláte,“ říkala právě. Zvedla ruku, aby Huntera pozvala dovnitř a současně mu naznačila, že za dvě vteřiny skončí. „Prostě ať je to hotové... dneska.“ Práskla telefonem.

Aspoň že tady se nic nezměnilo, pomyslel si Hunter.

Barbara Blakeová byla kapitánkou divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru už pět let. Poté, co vystřídala předchozího kapi-

tána, si zanedlouho získala reputaci praktické vůdkyně s ocelovou pěstí. Rozhodně to byla zajímavá žena – vysoká, elegantní a velmi přitažlivá, s dlouhými černými vlasy a pronikavými tmavými očima, které dokázaly buď uklidnit, nebo rozechvět jediným pohledem. Nebála se ničeho a nikoho.

„Roberte,“ vstala. Měla na sobě světle šedý, na zakázku šitý kalhotový kostým s bílou viskózovou blůzou, černými střevíci a úzkým černým páskem. Vlasy měla stažené do drdolu a malé perlové náušnice ladily s náhrdelníkem. „Vítejte zpátky.“ Na krátký okamžik se zarazila. „Mrzí mě, že ta vaše dovolená nakonec nebyla vůbec žádná dovolená.“

Přestože neznala skutečný rozsah odhalení, jež vyplynula z vyšetřování, na kterém se Hunter podílel během krátké doby strávené u FBI, v tónu hlasu kapitánky Blakeové zněl upřímný cit.

Hunter odpověděl jen kývnutím hlavy.

Kapitánka obešla psací stůl, zastavila se a čelo se jí mírně zvrásnilo.

„Kde je sakra Carlos?“ zeptala se a instinktivně se celým tělem naklonila ke straně, aby viděla za Huntera.

Hunter napodobil její tázavý pohled.

„Je přes chodbu v kanceláři a balí.“ Ukázal palcem za sebe.

„Balí?“ Zvrásněné čelo vystřídal ještě nechápavější výraz. „Co balí?“

Hunter vypadal stejně nechápavě – Garcia přece už musel mluvit s kapitánkou o svém převelení.

„Balí si věci.“

Kapitánčin pohled teď působil naprosto zaraženě.

„San Francisco? Divize podvodů?“ Hunter nepatrně zavrtěl hlavou. „Úplně jako naše DZBL?“

Zaraženost vystřídal naprostý úžas.

„O čem to sakra mluvíte, Roberte?“

Právě v tom okamžiku se dveře kanceláře kapitánky Blakeové otevřely a vstoupil jimi Garcia.

„Promiňte, že jdu pozdě, kapitánko. Musel jsem si roztrždit pár věci ze stolu.“

Hunter se k němu obrátil s výrazem absolutního nepochopení.

„Páni,“ pronesl Garcia s šibalským úsměvem na rtech. „Tys mi

všechny ty kecy sežral i s navijákem, vid' Frisco? Tamní divize podvodů? Vážně, Roberte? No tak!“

Kapitánka Blakeová potlačila úsměv. Nemusela se ptát. Už uhádla, co se tu odehrálo.

„Ty hajz...“ začal Hunter a pak se mu po tváři rozlil širokánský úsměv.

„Asi stárneš, kámo,“ zažertoval Garcia, poplácal Huntera po rameni a pokračoval v cestě do místnosti. „Ztrácíš soudnost a tak dále. Myslel jsem, že mě prokoukneš hned.“

Hunter sklonil hlavu na znamení porážky. „Asi už na to začínám být starý.“ Úsměv ho neopouštěl. „Fakt mi to vůbec nedošlo. Ani když ses zmínil o té divizi podvodů. To mě mělo trknout.“

„Nebo jsem možná prostě tak dobrý,“ usmál se znovu Garcia. „To objetí na konci, to byl skvělý tah, vid' Ještě pár vteřin a snad by se mi povedlo uronit i pár slz.“

„To jsi nemusel,“ opáčil Hunter. „Tou dobou už jsem ti to celé sežral.“

„Tak fajn,“ přerušila kapitánka Blakeová vtipkování a její tón rychle přešel z hravého ve vážný. Sáhla po dvou složkách, které ležely na jejím stole. „Konec legrace, hoši. Vítám vás zpátky v útvaru UN.“

„Copak tu máme, kapitánko?“ zeptal se Garcia.

Kapitánka Blakeová podala každému z obou detektivů po jedné složce. Zdráhání v jejím hlase nebylo hrané.

„Zasranou noční můru, to tady máme.“

5

Poté, co ho zajal, muž Rickyho svlékl a zbil do bezvědomí. Když chlapec konečně přišel k sobě, věznitel ho postříkal mocným proudem ledové vody z hadice a pak znovu zbil, tentokrát tlustým řemenem, který mu rozsekal kůži do krve. Stačilo několik ran, aby opět ztratil vědomí.

Rickymu dlouhou chvíli rychle cukala víčka, než se mu je konečně podařilo otevřít, ale nic se tím nezměnilo. V malé cele bez oken panovala naprostá tma. Navzdory tomu zatěkaly jeho rozespálé oči nejdřív doleva, pak doprava, jako by po něčem pátraly, a pak se znovu zavřely. Rozmazaný zmatek halící jeho mozek byl tak intenzivní, že si nebyl jistý, jestli je něco z toho pravda, jestli je skutečně vzhůru, nebo ne.

Jenže pak přišla bolest – mocná, nezaměnitelná a bezprostřední jako jaderný výbuch, šířící se do všech atomů jeho těla nepředstavitelnou rychlostí a odplavující veškeré pochybnosti.

Nebyl to zlý sen. Bylo to něco mnohem, mnohem horšího.

Tohle zjištění s sebou přinášelo strach v takové míře, jakou Ricky ještě nikdy nezažil.

Rozkašlal se, což mu způsobilo ještě větší bolest. Pod víčky mu explodovaly barevné jiskřičky a s každým výbuchem si připadal, jako by mu hluboko do lebky ztloukali hřebíky. Užuz se chystal podlehnout bolesti a nechat se od ní odvléct zpátky do nevědomí, když zaslechl zvuk přicházející odkudsi zprava.

Ricky zkameněl.

Cvak.

Znělo to, jako by se odemykaly dveře jeho cely.

Chlapcovy zděšené oči zatěkaly tím směrem. Čekal.

Cvak, cvak.

Další dvě otočení klíče v zámku, pauza a pak se dveře začaly otevírat.

Čiročirý strach přiměl Rickyho reflexivně se schoulit na studené betonové podlaze, zakrýt si obličej pažemi a přitáhnout kolena k hrudi, stočit se na obranu do klubíčka. S pohybem přišla další trýznivá bolest a mrazivý zvuk kovu skřípajícího o kov, jak tlustý řetěz, pevně přikovaný k jeho pravému kotníku, zarachotil o železný kruh připevněný k hrubé cihlové zdi.

Do očí mu automaticky vhrkly slzy, hrdlo se mu sevřelo a začal přerývaně dýchat. Srdce mu bušilo v hrudi, jako by se pokoušelo probít z těla ven.

Žárovka v drátěném krytu uprostřed stropu párkrát zablikala, než se rozsvítila. Přitom vydávala elektrické bzučení, které znělo, jako by se v místnosti náhle začaly rojit rozzlobené vosy. Ricky ležel ve tmě tak dlouho, že ho světlo pálilo do očí, i když je zavřel.

Zvuk věznitelových bot na podlaze, když vstupoval do místnosti, probudil v Rickyho křehkém tělíčku nový proud do běla rozzhavené paniky. Začal se nevladatelně třást. Nemusel se ani dívat. Věděl, že tu muž je, protože ho cítil – trpkou, kyselou a odporně nasládlou, děsivou směsici pachů, které malého chlapce děsily do morku kostí. Kdyby zlo mělo nějaký pach, pak si byl Ricky jistý, že by bylo cítit takhle.

Mužův odporný odér pronikal do Rickyho chřípí a škrábal ho v hrdle jako kočičí drápy.

Ricky chtěl být silný, jako vždycky býval, když ho ve škole šikanovali Brad Nichols a jeho parta, ale byl tak vyděšený, že se prakticky neovládal.

„Prosím... ne... už mě nebijte.“ Slova mu vycházela z úst úplně nevědomky.

Odpovědi se nedočkal. Ricky slyšel jen, jak muž ztěžka dýchá, když stojí u dveří, a připomínalo mu to zuřivého draka dštícího oheň.

„Pro... prosím.“ Hlas z něj vycházel slabě a přerývaně.

Kroky se přiblížily.

Ricky se stočil do klubíčka ještě pevněji, pevně zavřel oči a připravil se. Věděl, co přijde, a to očekávání bolelo skoro stejně jako rány.

„Jak se jmenuješ, kluku?“ Mužův hlas naplnil místnost s nepopíratelnou autoritou, ale zněl úplně jinak, než když spolu mluvili poblíž Rickyho školy. Teď byl hrdelní, pevný a chladný.

Ricky ztuhl. Je to zase někdo jiný?

Chlapec teď dýchal ještě namáhavěji.

„Podívej se na mě.“ Slova zněla, jako by je hněvivě cedil skrz zaťaté zuby.

Ricky se tak bál, že se nemohl pohnout.

„Podívej. Se. Na. Mě.“

Klubíčko, ve které se Ricky proměnil, se zvolna začínalo rozbalovat.

„Otevři oči a podívej se na mě.“

Ricky konečně zvedl hlavu ze složených paží. Víčka se mu znovu zatetelila, tentokrát to trvalo trochu déle, než se oči přizpůsobily světlu. Nakonec otevřel oči a zůstal zírat na cizince, stojícího před ním.

Kdo to je?

„Nepoznáváš mě, co?“

Ricky vydechl, neschopen odpovědět.

„Možná bys mě poznal, kdybych mluvil takhle a povídal ti ještě trochu o mém synovi, o Johnovi. O tom plachém klukovi.“ Muž bez námahy změnil hlas a mluvil teď stejně, jako když pomáhal Rickymu vstát po pádu z kola. „No, tak on ten John vlastně neexistuje.“ Muž se zachechtal.

Ricky vytréštil oči překvapením. Muž, stojící před ním, taky vypadal úplně jinak. Bradka zmizela. Stejně tak vlnité hnědé vlasy. Vystřídala je hladce oholená hlava. Bleděmodré oči, v nichž se kdysi zračila starost, nyní měly ten nejtmaší odstín hnědé, skoro černé barvy.

„Netvař se tak překvapeně, kluku. Změnit vzhled není zase až tak těžké.“

Ricky se stále třásl.

„Takže,“ pronesl muž. „Zeptám se tě znovu – jak se jmenuješ?“

Ricky pohnul rty, ale hlas mu selhal.

„Co to bylo? Neslyšel jsem.“

Muž udělal krok dopředu. Rickyho paže sebou trhly k obličeji, aby ho chránily. Muž se zastavil, čekal a pozoroval chlapce.

„Richard. Jmenuju se Richard Temple.“ Chlapecův hlas byl sotva silnější než šepot.

„Hmmm.“ Muž kývl a škrábal se přitom na bradě, očividně postrádal svou bradku. „Ale všichni ti říkají Ricky, vid’?“ Jeho hlas byl už zase hrdelní a chladný.

Chlapec kývl.

„No, teď už ne.“ Muž nasál vzduch nosem, jako by se připravoval

plivnout. „Povím ti jedno tajemství. Měls tady umřít. Měl jsem si s tebou dělat, co se mi zachce, a pak tě zabít.“

Rickymu se začaly po lících koulet slzy.

„Ale rozhodl jsem se, že to neudělám. Aspoň zatím ne.“

Ricky nemohl odtrhnout oči od mužova obličje.

„Něco ti povím – život, jaks ho znal, skončil, rozumíš? Nikdy odtud neodejdeš. Už nikdy nebudeš mít žádného kamaráda. Ne že bych si myslel, žeš někdy nějakého měl. Už nikdy nepůjdeš do školy, ani už si nebudeš hrát venku, ani už nikdy neuvidíš svou rodinu, ani nebudeš dělat nikdy nic kromě toho, že mě budeš poslouchat. Je to jasné?“

Strach bránil Rickymu odpovědět.

„Je. To. Jasně?“

Ricky viděl, jak se mužovy prsty svírají v pěst, a hrůza ho přiměla kývnout.

„Budeš dělat všechno, co ti řeknu. Neotevřeš pusku, dokud ti nedovoluji promluvit. Budeš jíst jen to, co zbude z mého talíře. Jestli nezbude nic, nejíš. Jestli nedodržíš některé z mých pravidel, dozvím se to a potrestám tě. Rozumíš?“

Chlapec opět kývl.

„Tohle je pro tebe nový začátek,“ pokračoval muž. „A protože je to nový začátek, potřebuješ nové jméno, protože to tvoje se mi nelíbí.“ Přejel si hřbetem pravé ruky rty a chvilku vypadal, jako by nad něčím uvažoval. „Víš, jak vypadáš, takhle nemotorný a hubený?“ Nečekal na odpověď. „Jako červ. Vypadáš jako červ.“ Krátká pauza. „To se mi fakt líbí.“ Usmál se. „Takže to je tvoje nové jméno – Červ. Pokaždé když tě zavolám jménem, odpovíš ‚Ano, pane‘. Rozumíš, Červe?“

Chlapec nevěděl, co jiného si počít než vypadat úplně a naprosto zkoprněle.

„ROZUMÍŠ, ČERVE?“ Mužův řev se odrážel od cihlových zdí jako volání smrti.

„Ano, pane.“ Hlas mu tonul v slzách.

Muž se usmál a vykročil zpět ke dveřím cely.

„Vítej v novém životě, Červe. Vítej v pekle.“

Dveře se za ním zavřely s tlumeným bouchnutím jako víko rakve.

Kapitánka Blakeová čekala, zatímco se oba detektivové seznamovali se složkami, které měli v rukou. Na začátku byla barevná portrétní fotografie ženy o rozměru 20x28 cm.

„Jmenovala se Nicole Wilsonová,“ začala kapitánka, zaklonila se a sedla si na okraj psacího stolu. „Dvacet let. Narodila se a vyrůstala v Evansville ve státě Indiana, kde její rodiče dosud žijí. Asi před rokem byla přijata na Právnickou fakultu Kalifornské státní univerzity v Los Angeles, na plné akademické stipendium, a přestěhovala se sem. Podle záznamů byla vynikající studentka. Aby si přivydělala, pokud jí to studijní plán umožňoval, hlídala někdy několik večerů v týdnu děti. Teď měla mít první vysokoškolské letní prázdniny, ale místo aby se vrátila do Indiany k rodičům, rozhodla se zůstat v Los Angeles, protože sehnala brigádu – vyřizovala pochůzky pro malou advokátní kancelář v centru města. K té práci jí pomohl jeden z jejích profesorů.“

Hunter a Garcia si chvilku prohlíželi úvodní fotografii. Nicole Wilsonová měla kulatý obličej s výraznými očima olivového tvaru, doplněnými drobným nosíkem a plnými rty. Tváře měla poprášené hrstkou píh a světlehnědé vlasy jí sahaly k ramenům.

„Před sedmi dny,“ pokračovala kapitánka Blakeová, zatímco Hunter a Garcia přešli od úvodní fotografie k druhé stránce složky – faktickým údajům o Nicole Wilsonové, „hlídala Nicole dítě u Audrey a Jamese Bennettových, bohatého manželského páru, který žije v Upper Laurel Canyonu, a přitom byla unesena.“

Hunterův tázavý pohled se zvedl od seznamu faktů ke kapitánce Blakeové.

„Ano,“ potvrdila kapitánka, která vyčetla z detektivových očí nevyřče-

nou otázku. „Byla unesena, když hlídala dítě, ne cestou do práce ani při zpáteční cestě. Pachatel ji unesl přímo z domu.“

Hunter se znovu zaměřil na spis. Otočil stránku a přelétl ji pohledem. „Žádná potyčka?“

„Technici z forenzního nenašli žádné stopy zápasu,“ odvětila kapitánka Blakeová, pak se na vteřinu odmlčela a oba detektivy pozorovala, načež kývla. „Vím, co si vy dva myslíte – že Nicole patrně pachatele znala a že ho dobrovolně pustila do domu, proto ten nedostatek důkazů kladeného odporu. Totéž napadlo i mě, když jsem tu složku četla poprvé, ale ne, tady tomu tak zjevně není.“

„Jakto?“ zeptal se Garcia.

Kapitánka Blakeová pokrčila rameny a přešla k přístroji na výrobu espressa na rohové skřínce vedle regálů s knihami. „Protože pachatel oklamal Nicole vymyšlenou historkou.“ Vybrala kávovou kapsli a vsunula ji do přístroje. Byl to už její druhý šálek od chvíle, kdy ani ne před půl hodinou dorazila do práce.

„Vymyšlenou historkou?“ sraštil Hunter čelo.

„Přesně tak. Kávu?“

Oba detektivové zavrtěli hlavami.

Kapitánka sledovala, jak poslední krůpěje kávy kanou do šálku, a přitom vysvětlovala: „Podle všeho pachatel předstíral, že je bratranec paní Bennettové z Texasu a údajně bydlí v bytě nad garáží.“ Okamžik počkala, než Hunter a Garcia informaci vstřebali, pak pokračovala. „Audrey Bennettová nemá žádného bratrance z Texasu. V bytě nad garáží žádného hosta neměli.“ Vhodila do šálku jednu tabletku umělého sladidla. „A teď pozor, pachatel právě jedl v kuchyni sendvič, když na něj Nicole narazila.“

Garciovu tvář zaplavily zvědavost a zájem.

„Jedl sendvič?“

„Podle paní Bennettové ano.“

„Moment,“ zvedl Hunter ruku. „Hádal bych, že pokud Nicole hlídala děti, byli Bennettovi tou dobou mimo domov?“

„Přesně tak,“ potvrdila kapitánka Blakeová. „Byli na večeři u jednoho soudce. James Bennett je špičkový právník.“

„Takže pokud nebyli v domě, jak paní Bennettová může vědět, že se pachatel vydával za jejího bratrance?“

„No, tady to začíná být strašidelné.“ Kapitánka Blakeová usrkla kávy. „Pachatel nechal Nicole přijmout hovor od Audrey Bennettové a povědět jí o muži, kterého potkala v kuchyni, a teprve potom se jí zmocnil.“ Ukázala na složku v Hunterových rukou. „Máte tam velmi podrobný přepis rozhovoru, který vedli s Audrey Bennettovou naši lidé z oddělení pohřešovaných osob, hned na další stránce. Také je tam celý její popis telefonického hovoru s Nicole.“

Hunter a Garcia otočili stránku.

„Jak se pachatel dostal do domu?“ zeptal se Hunter.

„Dosud není známo,“ odvětila kapitánka. „Nebyly tam žádné známky násilného vniknutí, ale zadní dveře byly odemčené. Potíží je, že si paní Bennettová nemůže vzpomenout, jestli je tak nechala, nebo ne. Ale i kdyby nenechala, Nicole je mohla z nějakého důvodu odemknout a pak zapomněla zamknout, to se nedá nijak potvrdit. A také je tu možnost, že se pachatel jednoduše dostal dovnitř šperhákem. Technici z forenzního říkali, že zámek nebyl poškozený, ale všichni víme, že se správnými znalostmi a nástroji není nijak těžké zámek odemknout.“

Hunter kývl a četl dál.

„Paní Bennettová zavolala na policii okamžitě po přerušení hovoru s Nicole,“ dodala kapitánka Blakeová. „Ale než policie dorazila k domu – dvaadvacet minut poté – byla už Nicole pryč.“

„Nejsou v okolí bydliště Bennettových žádné bezpečnostní kamery?“ zeptal se Garcia.

Kapitánka Blakeová zavrtěla hlavou. „Žádné. Nejbližší najdete až dole na úpatí Hollywood Hills.“

„A co ten kluk, kterého hlídala?“ zeptal se Hunter, začtený do spisu.

„Joshua, tři roky,“ potvrdila kapitánka. „Nikdo se ho ani nedotkl. Našli ho spát nahoře, přesně tak, jak ho rodiče nechali. Chlapec nic neviděl ani neslyšel.“

„Jsou rodiče Nicole bohatí?“ zeptal se Hunter.

„To tedy rozhodně ne. Otec je učitel. Matka pracuje v místním supermarketu.“

„Takže pachatel se vloupal do domu bohaté rodiny, aby unesl chůvu?“ ozval se tentokrát Garcia. „Ne kluka?“

„I když to zní nelogicky, ano, bylo to tak,“ odpověděla kapitánka Blakeová a znovu se napila kávy. „A to je naše první ošemetná otázka – proč? Proč si to tak zkomplikoval? Mohl si o hodně usnadnit práci, kdyby unesl Nicole buď předtím, než dorazila do Bennetova domu, nebo potom, co odešla. Jednoduše ji přepadnout a sebrat. Proč zvyšovat riziko tím, že se vloupal do domu a unesl ji zevnitř?“

Oba detektivové velmi dobře chápali kapitánčiny myšlenky. Všichni věděli, že únos na ulici nesmírně ztěžuje shromažďování stop a důkazů, jako jsou otisky prstů, vlákna, vlasy a tak dále, ani nemluvě o skutečnosti, že je tam všechno vystaveno přírodním živlům. Stopy může snadno odvanout poryv větru, smýt déšť nebo mohou být mnoha různými způsoby kontaminované. Jestliže se ale pachatel vloupá do uzavřeného prostoru, jako je dům, riziko kontaminace třetí stranou se exponenciálně snižuje a policie tak získá mnohem užší oblast bez působení přírodních živlů, s níž může pracovat.

„Jeden ze dvou důvodů,“ pronesl Garcia, přičemž nejprve pohlédl na Huntera a pak znovu na kapitánku Blakeovou. „Buď byl moc hloupý, než aby ho napadlo, že tím zvýší riziko identifikace své osoby, nebo si věřil dost na to, aby věděl, že po sobě nic nenechal.“

Hunter souhlasně přikývl.

„A jestli byl tak drzý, že jedl sendvič v kuchyni a nechal svou oběť vzít telefon předtím, než začal jednat,“ pokračoval Garcia, „asi nepůjde o důvod číslo jedna, vidíte, kapitánko?“

Kapitánka Blakeová dopila kávu a odložila šálek na psací stůl.

„Ne,“ odvětila posléze. „Technici zkoumali dům celé dva dny. U všeho, co našli, se potvrdila shoda buď s Bennetovými, nebo se samotnou Nicole Wilsonovou. Neznámý subjekt po sobě nenechal absolutně nic.“

„Zapojila se do toho FBI?“ zeptal se Garcia.

Kapitánka zavrtěla hlavou. „Ne. Oddělení pohřešovaných dospělých osob si nevyžádalo pomoc FBI. Jak jsem řekla, Nicole Wilsonové bylo

dvacet let, nebyla nezletilá, což znamená, že se na ni Lindberghův zákon nevztahuje.“

Hunter se dostal na konec složky. Nic dalšího už tam nebylo. „Kdy se tedy našlo tělo?“

Kapitánka Blakeová se vrátila za svůj psací stůl, otevřela levou horní zásuvku a vyndala dvě nové složky.

„Dnes časně ráno. Našla se na prázdném pozemku poblíž Losangeleského mezinárodního letiště. A jestli vám ten scénář s vloupáním a požíváním sendvičů připadá málo strašidelný – tak se podívejte na tohle svinstvo.“

Červ čekal u plechového dřezu v kuchyni. Sklopenýma očima pozoroval černobílé čtverce na starém linoleu, které právě umyl a naleštil, jak jen to šlo. Ruce měl spoutané před sebou. Okovy spojovala patnácti-centimetrová těžká železná tyč, ale ta byla na obou koncích opatřená otáčivou kovovou manžetou, která Červovi umožňovala trochu omezeného pohybu, dost na to, aby mohl pracovat s mopem a s kartáči na drhnutí. Od středu kovové tyče vedl dlouhý řetěz ke kruhu, připevněnému k východní stěně. Takový byl v každé místnosti domu včetně koupelny, jako elektrická zásuvka. Červ byl pořád přikovaný ke zdi, aťsi byl kdekoli. Do zdi ve sklepech byly také zabudované železné kruhy, ale tam dolů nikdy nesměl.

Po pravdě řečeno, sklep Červa děsil k nepříčetnosti. Zaznívaly odtamtud výkřiky – zoufalé výkřiky, naplněné strachem a přetékaající bolestí. Takové, které budou člověka strašit ve snu navždy. Slýchal je několik dní. Ženský hlas, prosebný, žadonící, aby ji muž pustil. Dokonce i jednou zajechla své jméno. Nebo aspoň se Červ domníval, že to bylo její jméno – Nicole.

Křik přestal někdy během včerejška. Od té doby už ženu neslyšel.

Muž byl v kuchyni také, seděl u malého čtvercového stolu pár kroků od Červa. Pojídal svou obvyklou snídani, tvořenou miskou cereálií, šálkem kávy, několika plátky slaniny, syrovým vejcem a několika toasty. Plně se soustředil na noviny, položené na stole vedle šálku s kávou. Jako by ani nebral chlapcovu přítomnost na vědomí.

Červovi zakručelo v žaludku, jako když vrčí zmatený pes, a tím mu ztuhly všechny svaly v těle. Nesměl vydat ani hlásku. Muž mu to nařídil.

Vyděšený chlapec mžikl na pouhý zlomek vteřiny očima po muži, pak se rychle znovu zaměřil na své spoutané ruce. Okovy, i když mu umožň-

ňovaly trochu pohybu, těsně přiléhaly k drobným zápěstím a ranní úklid mu je zaryl ještě víc do masa. Každé zápěstí zdobil tenký kroužek čerstvé krve jako karmínový náramek.

Muž nevzhlédl.

Červovi opět zakručelo v žaludku, tentokrát to trvalo mnohem déle. Celý den nic nejedl. Včera nezbylo nic k snídani, k obědu ani k večeři. Měl takový hlad, až cítil, jak mu slábnou nohy.

Muž konečně přestal jíst a vstal. Zastavil se u kuchyňských dveří a ohlédl se na chlapce.

„Dneska ráno máš kliku, Červe.“ Ukázal na stůl. „Nemám až takový hlad. Můžeš to dojíst.“

Červ hleděl na to, co zbylo, ale nepohnul se. Příliš se bál. Muž mu nechal sousto oschlého toastu, asi doušek kávy a tři, možná čtyři lžice kukuřičných vloček s mlékem.

„No tak, Červe, jez,“ nařídil muž.

Červ se hnal ke stolu, roztrášenýma rukama sáhl nejprve po kousku oschlého toastu. Popadl ho a okamžitě nacpal do úst, jako by hrozilo, že nesní-li ho dost rychle, zase o všechno přijde. Chutnalo to jako ten nejlahodnější toast, co kdy jedl.

Muž ho pozoroval.

Červ popadl šálek s kávou a vypil vše, co v něm zbylo, jedním jediným douškem. Bylo to tak hořké, až se mu sraštil celý obličej. Nikdy neměl rád kávu, ne bez mléka a cukru, ale momentálně by bral všechno.

Pak Červ sáhl po misce cereálií a plastové lžici.

„Ne-e,“ zavrtěl muž hlavou. „Znáš pravidla, Červe. Žádná lžice. Žádné příbory. Jez rukama jako špinavé zvíře, nic jiného nejsi.“

Červ odložil lžici, popadl misku pravou rukou a donesl ji ke rtům, ale kovová tyč mezi zápěstími mu to ztěžovala, a ačkoliv se mu podařilo nalít jídlo částečně do úst, celý zbytek mu stekl po bradě na stůl a na podlahu.

„Vyhazuješ jídlo, ty bezcenná sračko?“ zeptal se muž hněvivě a výhrůžně postoupil o krok blíž k chlapci.

„Ne, pane, ne, pane, ne, pane. Omlouvám se. Omlouvám se.“

Chlapec co nejopatrněji postavil misku zpátky na stůl a zadíval se na drobný nepořádek, který způsobil.

„Všechno to slízej,“ řekl muž. „Slízej to hned.“

Červ se sklonil, přiblížil ústa ke stolu. Nejprve vysál z plochy stolu všechno mléko, pak pomocí jazyka a rtů posbíral všechny kukuřičné vločky, které se z misky vysypaly.

„Podlahu taky,“ požadoval muž a namířil na ni ukazováčkem. „Koukej to hned sníst, nebo...“ Začal si odepínat řemen.

V mžiku padl Červ na všechny čtyři a začal sát mléko z podlahy. Když byl hotový, znovu pomocí jazyka a rtů posbíral vločky.

„Chci, aby ta podlaha vypadala přesně tak, jako než jsi ji ušpinil. Chci, aby se leskla, rozumíš?“

„Ano, pane. Znovu ji vytřu, pane.“

„Ne. Nechci, abys ji zase vytíral. S výsadou používat mop je konec. Chci, abys ji olízal dočista.“

Červ se na pouhý okamžik zarazil.

Prásk.

Řemen zasáhl Červa doprostřed zad tak prudce, až mu i tak slabé paže vypověděly službu a hlavou narazil na podlahu. Oči mu zamžikaly.

„Nebylo mi rozumět, Červe? Řekl jsem... olízej... tu... podlahu.“

Vzduch zhoustl hněvem.

Červovi okamžik trvalo, než znovu získal rovnováhu a zbavil se závratí. Bez dalšího zaváhání začal olizovat podlahu na místě, kam vysypal vločky.

„To je ono, Červe, pěkně dlouhé tahy.“ Muž přistoupil ke stolu, uchopil misku s cereáliemi a vyprázdnil zbytek jejího obsahu na podlahu. „Teď si dojez snídani,“ pronesl se smíchem.

Červ ani na okamžik neustával. Slízával z podlahy každíčkou kapku mléka a každíček kousíček kukuřičných vloček. Když byl hotový s vločkami, muž ho přiměl olízat celou podlahu v kuchyni. Než s tím byl hotový, krvácel už Červovi jazyk.

Hunter a Garcia otevřeli složku se záznamem o vraždě, kterou jim předala kapitánka Blakeová. I tady byla na začátku fotografie, ale tentokrát nešlo o portrét. Na snímku byla mrtvola Nicole Wilsonové, jak ji našli v časných ranních hodinách. Měla na sobě modré džíny, černé tričko, napůl rozepnutou světlešedou mikinu s logem Kalifornské státní univerzity a černé tenisky – bez ponožek. Nebyla nalíčená, vlasy měla mokré a ofinu přilepenou k čelu. Na těle, na oblečení ani na zemi kolem těla nebyla žádná krev. Nebylo vidět ani žádné oděrky či zranění. Žádná zřejmá příčina smrti, ale Hunter i Garcia okamžitě pochopili, proč je kapitánka Blakeová tak ustaraná. Tělo zůstalo ležet naznak na prázdném zeleném trávníku. Paže byly vodorovně rozpražené do stran, dlaněmi nahoru. Také nohy byly natažené a roztažené co nejdál od sebe, takže tvořily V. Celkově to působilo jako lidská hvězda a to právě spustilo poplašné vyzvánění. Ze zkušenosti všichni věděli, že specifická pozice těla silně nasvědčuje jedině věci – rituálu. A rituální vrazi jen zřídka kdy útočí pouze jednou.

Následující fotografie zachycovala detail Nicolina obličejje. Pokožka nabyla světle fialového odstínu a získala voskovou, polomatnou strukturu. Rty jí zbělely, protože v nich neproudila krev, a i když měla oči zavřené, Hunter poznal, že už začaly zapadat trochu hlouběji do lebky. Nejvíc však detektivy upoutaly oděrky na okrajích úst a také malý úsek pokožky, který začínal v koutku rtů, ubíhal přes tváře a mizel za krkem. Bylo na něm znát velmi mírně odlišné zbarvení, o trochu tmavší než zbytek pleti v obličejji, a to naznačovalo, že měla příliš pevně utažený roubík.

Hunter zvolna přelistoval několik dalších obrázků a zastavil se, když narazil na detailní záběry Nicoliných rukou a nohou. Na pokožce kolem zápěstí a kotníků byly vidět oděrky a změna zbarvení, podobně jako na

obličej, stopy kolem kotníků však byly mnohem výraznější, což bylo trochu zvláštní. Očividně měla roubík, byla svázaná a zůstala tak značně dlouho, ale kdovíproč jako by byla pouta kolem kotníků utažená mnohem silněji než kolem zápěstí či úst.

Poslední fotografii tvořil širokoúhlý záběr místa nálezu. Teprve teď Hunter a Garcia uviděli, že tělo Nicole bylo zanecháno ve stínu vysokého a košatého stromu s velkými, jasně zelenými srdcovitými listy.

Hunter se podíval na hodinky – 7.48.

„Kdy se koná pitva?“ zeptal se. „Popohnal to někdo?“

Věděl, že pokud se mrtvola našla v časných ranních hodinách, nepřipadá v úvahu, že by se dosud nacházela na místě. Letní žár by urychlil proces rozkladu a důležité stopy, pokud na těle nějaké zůstaly, by byly těžce ohroženy.

„Ano,“ odvětila kapitánka Blakeová. „Jak víte, hrdelní zločiny nebo cokoli, co patří jednotce UN, mají u koronera prioritu. Pokud vím, pustí se do toho hned dneska ráno doktorka Hoveová.“

Hlavní soudní patologka okresu Los Angeles doktorka Carolyn Hoveová se zase probudila příliš brzy, tentokrát o dvě hodiny dřív, než jí měl zazvonit budík.

Nebylo to vždycky takhle. Doktorka Hoveová nikdy neměla problémy se spánkem, dokud jí před půldruhým rokem po dvacetiletém soužití nezemřel manžel, a teď se noci zdály delší a osamělejší než kdy dříve.

Otevřela oči, ale nepohnula se. Ležela naznak a jenom zírala do bílého stropu a uvažovala, jestli by se neměla pokusit znovu usnout.

K čemu by to bylo? pomyslela si. Mozek už měla probuzený a cílý. Spánek s největší určitostí zmizel do nenávratna a veškeré pokusy přilákat ho zpátky by byly marné. To už dobře znala. Vyzkoušela to už mnohokrát.

Dospěla k rozhodnutí a déle už nemarnila čas, vstala a vydala se do kuchyně, kde si udělala šálek silné černé kávy. Rychle se osprchovala, vypila další šálek kávy a střídmě, ale velmi zdravě posnídala; byla připravená k odchodu.

V tuhle ranní dobu, kdy nebyl provoz tak hustý jako obvykle, zdolala téměř patnáctikilometrovou cestu ze svého domova v Západním Hollywoodu do úřadu koronera na North Mission Road za pouhých dvaadvacet minut.

Doktorka protáhla bezpečnostní kartu čidlem u vchodu do hlavní budovy, vstoupila do haly a mladý, vysoký a šlachovitý zřízenec, sedící za pultem recepcce, na ni pohlédl bez valného překvapení.

„Zase jste nemohla spát, paní doktorko?“

„Tak nějak,“ odvětila s mdlým úsměvem.

„Já vážně nevím, jak to děláte, doktorko. Já prostě nemůžu fungovat, když se v noci pořádně nevyspím. Zkoušela jste třeshňový džus nebo čaj z heřmánku a levandule? Ty se mnou dělají zázraky.“

„Opravdu nemám problém s usínáním,“ vysvětlovala cestou k pultu. „Těžké je vydržet v tom stavu dost dlouho.“

Zřízenec kývl. „Jo, chápu. Taky nesnáším, když se mi to stane.“

„Tak copak nám přes noc přibýlo?“ zeptala se doktorka, zatímco cosi kontrolovala na mobilu.

„Počkejte, podívám se.“ Zřízenec se zaměřil na počítač, který měl před sebou na pultu, a něco do něj vyfukal. „Nijak moc rušná noc, doktorko, to vás potěší,“ pronesl po několika vteřinách. „Jenom deset nových mrtvol. Pět mužů, čtyři ženy a jedno dítě. Pět z nich zřejmě souvisí s drogami, jedna se sexuálními hrátkami a čtyři, včetně toho děcka, jsou vraždy.“

Doktorka Hoveová kývla. Nijak ji to nepřekvapovalo. Byla hlavní soudní patologkou okresu Los Angeles už tři roky a předtím pracovala dvacet let jako vrchní patologka pro město Los Angeles. Pokud šlo o násilná úmrtí, šokovalo ji máloco.

„A počkat,“ ozval se zřízenec, když se doktorka začínala obracet k odchodu. „Jedna z těch mrtvol je označená jako naléhavý případ.“

Doktorka Hoveová se zasmála. „No jo, to obvykle bývají. Každý vždycky potřebuje výsledky co nejdříve.“

„Já vím.“ Zřízenec zvedl obočí. „Ale tady stojí útvar UN vražd Losangeleského policejního sboru.“

To doktorku Hoveovou zarazilo; otočila se a vrátila se k pultu. „O koho jde?“

Asistent otevřel soubor na obrazovce.

„Žena, dvacet let, identifikovaná jako Nicole Wilsonová. Příčina smrti není zřejmá. Přivezli ji teprve před dvěma hodinami, doktorko.“

Doktorka chvílku zpracovávala fakta. Věděla, že detektivové z útvaru UN zavolají nebo se staví hned ráno, a pak se budou ptát každou hodinu, dokud nedostanou výsledky. Rychle dospěla k rozhodnutí.

„Tak jo. Můžete prosím někomu říct, aby převezl její tělo na sál jedna?“

Zřízenec se podíval na hodiny, zavěšené na stěně vlevo. „Budete ji pitvat hned?“

Když přišla doktorka Hoveová do práce brzy, obvykle se zabývala hlavně papírováním.

„Přesně tak.“

„Ale jak už jsem říkal, přivezli ji teprve před dvěma hodinami, doktorco,“ odsekl zřízenec s výrazem mírného překvapení. „Není připravená ani nic.“

Před každým patologickým vyšetřením se tělo musí připravit k pitvě – odstrojit, pak postříkat fungicidem a důkladně umýt dezinfekčním mýdlem. Tato práce obvykle připadne sanitářům z patologie, jenže těm měla začít směna nejdřív asi za půldruhé hodiny.

„To nic,“ odvětila doktorka Hoveová. „Připravím si tělo sama, to není žádný problém.“

„Vy jste šéf,“ prohlásil zřízenec a něco si poznamenal do bloku. „Mám vám sehnat asistenta k pitvě? Asi by se to dalo zařídit, než připravíte tělo.“

„Netřeba. Vystačím si sama.“

Poté, co si vydrhla a vydezinfikovala ruce, vydala se doktorka Hoveová do pitevny číslo jedna. Tělo Nicole Wilsonové už sem přivezli a přemístili na jeden z nerezových stolů, umístěných uprostřed dokonale čisté podlahy pokryté bílým linoleem.

Nicole Wilsonová ležela naznak, paže volně spočívající podél boků. Livor mortis, zbarvení těla způsobené usazováním krve, ukazoval, že s tělem se po smrti s největší pravděpodobností hýbalo. Nezahynula tam, kde ji našli. Rigor mortis rovněž pominul, což doktorce sdělovalo, že je mrtvá víc než čtyřicet hodin. Rysy obličeje teď byly v podstatě nerozeznatelné.

Doktorka Hoveová nejprve zbavila tělo obuvi. Na nohou ani prstech Nicole Wilsonové nebyla žádná zranění, ale doktorka okamžitě zaznamenala drobné oděrky a změny barvy na kotnících – stopy ligatury. Potom odstranila mikinu s logem Kalifornské státní univerzity, na níž uvízly kousky trávy a hlíny. Jak jednotlivé části oděvu sundávala z těla, opatrně je ukládala do sáčků na důkazy z průhledného plastu, jež se později předají forenznímu oddělení k dalšímu zkoumání. Odeberou se také vzorky krve, moči a vlasů a provedou se orální a anální stěry.

Jakmile doktorka sundala oběti mikinu, první, čeho si všimla, byly stopy ligatury na ženiných zápěstích. To ji nepřekvapilo, protože už našla stopy pout na kotnících.

Pomocí nůžek s kulatou špičkou pak doktorka Hoveová rozstříhla Nicole Wilsonové tričko. Když je odstranila, zarazila se a zvolna přejížděla očima po ženině trupu nahoru a dolů.

„Ježíši Kriste!“

Doktorka Hoveová sáhla po digitálním fotoaparátu a všechno zdokumentovala, načež dokončila svlékání těla, postříkala je fungicidem a silným proudem vody z hadice metodicky umyla a vydezinfikovala každičkou jeho část. Když s tím byla hotová, zapnula digitální diktafon a pustila se do oficiálního posmrtného ohledání.

Nejprve uvedla datum a čas, pak následovalo číslo případu. Potom popsala celkový stav těla. Nyní bylo na čase přejít ke všem strašlivým podrobnostem.

Pomocí čelenky s lupou a směrovacím světlem začala doktorka Hoveová prohlídkou pokožky kolem šíje. Nenašla žádné podezřelé pohmožděniny. Rychlé vyšetření pohmatem rovněž prozradilo, že ani hrtan, ani trachea Nicole Wilsonové nezkolabovaly. Jazyk se rovněž zdála nepoškozená. Absolutně nic nenaznačovalo, že by byla uškrncena, ať už rukama, nebo jinou metodou.

Palcem a ukazováčkem rozevřela doktorka Hoveová Nicolina víčka a opět pomocí lupy pečlivě prohlédla oči. Jak se dalo čekat, rohovky byly mléčně zakalené, ale doktorka hledala drobné červené flíčky, zvané petechie, jež by se mohly nalézat na očích nebo víčkách. K tomuto drobnému krvácení cév může dojít kdekoli v těle a z mnoha důvodů, ale pokud se vyskytne v očích a na víčkách, zpravidla je to způsobeno zablokováním respirační soustavy – udušením neboli asfyxií.

Doktorka Hoveová nic takového nenašla. Zdálo se tedy, že Nicole Wilsonová nezemřela ani nedostatkem kyslíku.

Dalším krokem bylo prozkoumat všechny Nicoliny tělní dutiny, zda se nenajdou stopy agrese, sexuální či jiné. Začala ústy, otevřela je a nejprve hledala veškerá traumata anebo změny zabarvení pokožky a zubů. Určité jedy zanechají jasné stopy buď v podobě popálení jemné sliznice uvnitř úst oběti, anebo rezidua, jež zabarví zuby a jazyk, případně obojí. Doktorka Hoveová nenašla žádné primární příznaky otravy, ale

bude si muset počkat na výsledky toxikologických testů, aby měla naprostou jistotu.

Užuž chtěla pokračovat, když si něčeho všimla.

„Moment,“ zašeptala si pro sebe, znovu zapnula světlo na čelence s lupou a zamžourala do vnitřku úst Nicole Wilsonové. „Copak to tu máme?“

Okamžik zkoumala hrdlo oběti.

„Aby mě čert vzal.“

Doktorka opatrně posunula hlavu doleva, pak doprava, pak maličko dolů. Už o tom neměla pochyb, něco bylo určitě zaklíněno v hrdle oběti.

Z nástrojů na stole po své pravici vzala digitální fotoaparát a vyfotografovala objekt tak, jak byl, přičemž pořídila tři snímky z různých úhlů. Jakmile to bylo hotovo, chopila se chirurgické pinzety a vsunula ji Nicole do úst. Trvalo jen pár vteřin, než uchopila okraj předmětu, na který viděla. Zdálo se, že jde o kus silného papíru. Opatrně ho začala vytahovat z hrdla.

„Co to sakra je?“

To, co zprvu vypadalo jako útržek papíru, se pořád vysouvalo – osm, deset, dvanáct centimetrů délky, než to konečně bylo venku. Kus papíru byl pevně svinutý do trubičky a pak zasunutý do hrdla Nicole Wilsonové.

Doktorka Hoveová odložila svinutý kus papíru na hliníkový tácek na stole, znovu se chopila fotoaparátu a pořídila další dva záběry.

Odložila foťák a velmi zvolna začala rozbalovat papírovou trubičku.

Navzdory všemu, co za ta léta strávená na patologii a na soudním lékařství viděla – a že viděla neuvěřitelné věci –, musela se doktorka Hoveová několikrát pořádně nadechnout, když držela rozvinutou roličku papíru v rukou.

„Do prdele!“

Venku bylo jasno a teplo, bezmračná modrá obloha připomínala Karibik. I v tuhle ranní dobu a při větru, který vanul od západu, už teplota dosahovala dvaceti stupňů Celsia.

Garcia řídil, zatímco Hunter znovu studoval osobní údaje Nicole Wilsonové a fotografie z obou složek, které dostali od kapitánky. Když sjeli na Harbor Freeway směrem k letišti, zazvonil Hunterovi v kapse mobil.

„Detektiv Hunter, vraždy speciál,“ ohlásil se po druhém zazvonění.

„Roberte, tady je doktorka Carolyn Hoveová z losangeleské okresní soudní patologie.“

„Zdravíčko, doktorko.“ Hunter nečekal, že zavolá tak brzy.

„Nevím, jestli je vhodné vás vítat, ale stejně... vítejte zpátky.“

„Díky.“

Hlas doktorky Hoveové zněl unaveně, což Hunterovi nepřipadalo nijak neobvyklé vzhledem k její pracovní zátěži a problémům se spánkem. Ne že by to někdy probírala s ním a ostatně ani s nikým jiným, ale Hunter věděl o jejím manželovi a všiml si výmluvných stop insomnie už víc než před rokem, krátce poté, co o muže přišla. Měl k tomu dobrou kvalifikaci.

Hunter sám také trpěl nespavostí. Zápolil s ní většinu života. Začala v mírné formě, když jeho matka prohrála bitvu s rakovinou. Jak léta plynula, zhoršovalo se to, ale Hunter se rychle poučil, že jeho insomnie není nic víc než obranný mechanismus mozku, aby se nemusel zabývat příšernými nočními můrami, které ho trápily skoro každou noc. Místo aby s ní bojoval, naučil se s ní jednoduše žít. Dokázal přežívat celé týdny s pouhými třemi, někdy i dvěma hodinami nočního spánku.

„Zrovna jsem dokončila pitvu případu 75249-6. Mladá žena, identifikovaná jako Nicole Wilsonová. Podle spisu vedete vyšetřování vy, je to tak správně?“

„Ano, to je pravda.“

„Tak jo.“ Hunter slyšel zvuk obracených stránek. „Myslím, že byste měli vidět něco, co jsem našla, Roberte.“

„Jasně, doktorko. Ale zrovna jsme na cestě k místu, kde se tělo našlo. Stavíme se v márnici za, řekněme...,“ podíval se na hodinky, „za dvě hodiny, plus minus.“

Následovala tíživá pauza. Když doktorka Hoveová znovu promluvila, bylo v jejím tónu ještě něco velmi neobvyklého – úzkost.

„Věřte mi, Roberte, vážně myslím, že byste se na to měli nejdřív podívat.“

Hlavní sídlo koronera okresu Los Angeles na North Mission Road tvořila budova působivá jak svými rozměry, tak architekturou. Velká nemocnice, proměněná v márnici, nesla stopy novorenesančního i neoklasicistního stylu s průčelím z terakotových cihel se světlešedými detaily. Staromódní sloupy s osvětlením lemovaly efektní schodiště před hlavním vchodem a už jen podle exteriéru se mohl člověk snadno domnívat, že inspirace k tak luxusnímu designu přišla z pražského Starého Města nebo z historických univerzit v Oxfordu.

Garcia zaparkoval v prostoru vyhrazeném pro policisty a oba detektivové spěšně zdolali schody k hlavní budově. Otevřeli velké skleněné dveře do ohromně rušné, ale příjemně klimatizované haly a vstoupili dovnitř.

Ani Huntera, ani Garcii nijak zvlášť nepřekvapilo, kolik lidí se ve foyer hemží. Jako nejzaměstnanější úřad koronera v celých Spojených státech mohlo losangeleské okresní oddělení přijmout až sto mrtvých těl denně. Bylo to také jediné pracoviště koronera v zemi, kde se nalézal oficiální dárkový obchod, v němž se daly zakoupit mikiny, baseballové čepice, hrnky, napodobeniny lidských kostí a množství jiných předmětů, to vše opatřené úředním logem losangeleské márnice.

Hunter a Garcia prokličkovali skupinou japonských turistů a přistoupili k pultu hlavní recepce. Afroameričanka středního věku, která u něj měla službu, vzhledla od obrazovky počítače, sundala si čtecí brýle a obdařila je úsměvem, vlídným a lítostivým zároveň.

„Zdravím vás, pánové, co si přejete?“ Tón i síla jejího hlasu připomínaly knihovnici.

Uvítání recepčních na patologii je víceméně po celých Spojených státech stejné. Nikdy nikomu nepřejí „dobré jitro“, „hezky den“ ani „příjemný večer“. Osoba, která navštíví márnici, by obvykle musela vynalo-